

LBRIS

We know
books

PHILIP LE ROY

ULTIMA ARMĂ

editura rao

IBRIS

We know
books

Descrierea CIP a bibliotecii Naționale a României
LE ROY, PHILIP

Ultima armă / Philip le Roy; trad.: Alina Beiu-Deșliu. -
București: Editura RAO, 2010

ISBN 978-606-8255-08-8

I. Beiu-Deșliu, Alina (trad.)

821.133.1-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

PHILIP LE ROY
La dernière arme
Copyright © Au diable vauvert 2008
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba franceză
ALINA BEIU-DEȘLIU

© Editura RAO, 2008
pentru versiunea în limba română

octombrie 2010

ISBN 978-606-8255-08-8

*În numele puterii,
al biștarilor și al secolului,
amin!*

Avertisment

Această povestire este o ficțiune bazată pe date și fapte dovedite. Multe dintre personaje sunt reale. Numele le-au fost schimbate, căci nu identitatea, ci funcția lor are importanță. Orice asemănare cu persoane care există cu adevărat nu este, așadar, întâmplătoare. Descrierea vieții lor particulare, în schimb, este rodul extrapolării. Cât despre abilitățile în materie de gândire și de arte marțiale ale protagonistului, ele se inspiră dintr-o realitate foarte îndepărtată de cea a occidentalilor, care sunt înclinați să măsoare limitele umane la sportivii de performanță și la aventurierii sponsorizați. Cu toate acestea, ele nu sunt doar o simplă fantezie.

LBRIS

We know
books

Cincisprezece ani mai târziu, în zilele noastre

PARTEA ÎNTÂI

VÂNTUL NU ȘTERGE PEISAJUL

1

Ploaia cădea peste Paris. Ghemuit sub masa din salon, Barish privea cerul deșertându-se pe ferestre. Deși avea și el vezica plină, nu-i prea venea să iasă în potopul acela. Nici lui, nici stăpânei sale.

Annabelle era în sufragerie. Își invitase la masă colegii de la minister, împreună cu jumătățile lor. Se aflau acolo Armand Dauché, subsecretar de stat, cu soția lui, Laure, care se ocupa de creșterea celor trei copii ai lor, Bertrand Gaudrand, șef de cabinet, însoțit de Florence, nevasta lui, și Alice Chantel, secretara ministrului, împreună cu soțul ei, Serge, care conducea o companie de construcții și lucrări publice. Annabelle era singura celibatară din grupul vesel adunat în jurul unei fripturi de vită care stătuse prea mult în cuptor și a câtorva sticle cu vin vechi de Bordeaux. Subiectul discuției era viața personală austeră a celei care organizase prânzul acela, la insistențele lui Armand și Bertrand.

– Sincer să fiu, Anna, zise Armand, tu ești singura femeie perfectă pe care o cunosc, în afară de nevastă-mea, firește. Frumoasă, deșteaptă, simpatică, locuiești într-un apartament superb din Montmartre, toți bărbații ar trebui să-ți cadă la picioare.

– Încă puțin și începi să-i faci curte pe față, se îmbufnă Laure.

– Lăsând gluma la o parte, spuse Bertrand, Armand are dreptate. Ar cam fi vremea să ne prezinți un fericit ales.

– Imposibil.

– De ce?

– E însurat, zise Annabelle.

– La naiba, doar nu vrei să spui că ești nevoită să împarți un tip cu altcineva.

– Îl știm și noi? întrebă Bernard.

– Nu vă mai spun nimic altceva. Oricum, am vorbit deja prea mult.

Annabelle era puțin amețită. Nu obișnuia să bea. Colegii ei îi tot umpluseră paharul ca s-o poată descoase mai ușor. Barish începu să latre.

– Mă duc să scot câinele, spuse ea deodată.

– Doar nu te gândești să ieși din casă! exclamă Alice, înnebunită la gândul că prietena ei voia să strice coafura care costase 100 de euro.

– Barish trebuie să-și facă nevoile. Se ține de prea mult timp.

– Cum îl cheamă? se miră Florence.

– Barish.

– De la Barîșnikov?

– Ar trebui să-ți iei un bărbat în locul lui, zise Armand.

– Mai turnați-vă câte un pahar, mă întorc în cinci minute.

Annabelle își puse un impermeabil și înșfăcă o umbrelă. Părea tulburată. Barish o urmă scheunând. După ce auziră ușa trântindu-se, oaspeții se priviră cu mutre nedumerite.

– Tu cine crezi că e? întrebă Armand.

– Cine anume?

– Tipul ei.

– Royer.

– Termină cu prostiile! Trebuie să fie un bărbat manierat, frumos, simpatic. Annabelle nu s-ar culca în nici un caz cu vreun tâmpit oarecare.

– Înseamnă că nu e cazul să ne gândim la cineva din minister, conchise Alice.

– Ai dreptate, spuse Bernard, e prea bună. Vreau să zic bună la suflet, mai ales.

– Ești îndrăgostit de ea sau ce?! exclamă Florence.

– Recunoaște și tu că e o partidă bună.

– Tocmai de asta sunt cu ochii pe tine. Dacă n-aș ști cât de corectă e Annabelle, nu ți-aș permite să ai de-a face cu ea.

– Nu am de-a face cu ea, doar lucrăm împreună, nu-i tot aia.

Sub efectul vinului, tonul discuției dintre cei doi soți urca tot mai mult. Alice îi opri:

– Avem noroc că Annabelle ne este prietenă. E păcat să vă certați prostește pe seama ei.

– Părea cam necăjită, n-ați observat și voi? făcu Laure.

– Pentru că tonții ăștia doi o tot bat la cap în legătură cu viața ei sentimentală, zise Alice.

– A uitat să ia lesa javrei, constată Armand, arătând spre cureaua de piele de pe spătarul scaunului.

– Aruncă-i-o pe fereastră, sugerează nevastă-sa.

Făcu întocmai deschizând geamul, prin care pătrunse un val de aer proaspăt și umed. Luminile din Montmartre se diluau într-o atmosferă londoneză. Armand se aplecă peste pervaz. Nu văzu decât un bărbat care-și plimba și el câinele.

– Annabelle încă n-a ieșit din clădire, zise el. S-o anunțăm prin interfon.

Bertrand luă receptorul, dar nu auzi decât lătratul câinelui.

– Nu răspunde, îi anunță.

– Păi atunci coboară, ce mai aștepți? spuse Florence.

Bertrand luă lesa și ieși grăbit. La parter îl aștepta o privești suprarealistă. Barish urla cât putea, zgredănând ușa de la intrare, în timp ce Alice o chema prin interfon pe Annabelle.

– Nu te mai obosi, îi spuse el. Nu e aici.

Întredeschise ușa, dar nu putu opri câinele, care o zbughi afară. Bertrand ieși în ploaie. De la fereastra aflată la etajul opt, Armand îi confirmă că Annabelle nu ieșise. Văzuse doar câinele tâșnind pe trotuar.

– Dar unde naiba poate fi?

– Întreabă-l pe omul ăla de peste drum, strigă Armand.

— Bertrand traversă și se apropie de bărbatul care ținea în lesă un câine Terra nova.

- Ați văzut cumva o femeie ieșind din blocul acela?
- Când?
- Adineaori.
- Nu.
- Sunteți sigur?
- Da.

Bertrand porni în susul străzii, în căutarea unei Annabelle invizibile și a unui câine care fugise cât îl țineau picioarele. Murat tot, o luă înapoi, spre clădirea unde Armand stătea tot la fereastră, supraveghind strada. Bertrand sună la ușa portăresei, care n-o văzuse pe Annabelle toată săptămâna. Pentru orice eventualitate, Bertrand deschise și ușa ghenei, ridicând capacele pubelelor pline cu pungii de resturi menajere.

- Credeți c-o s-o găsiți acolo? se indignă portăreasa.
- Scara! exclamă Bertrand, e ultimul loc...

La etajul patru dădu peste un vecin care auzise niște zgomote, dar nu văzuse nimic. Bertrand continuă să urce. În fața ușii, Alice, Florence și Laure îl așteptau îngrijorate. Gâfâind, se mulțumi să rezume, laconic și fără drept de apel:

- Annabelle a intrat în pământ.

2

— Hyeronimus Bosch ne transmite o viziune medievală alegorică a lumii contemporane.

Tânăra își luă ochii de la pânza superb pusă în valoare într-una dintre sălile de la National Gallery of Art din Washington, ca să-l privească pe autorul afirmației peremptorii care, în mod clar, îi era destinată: văzu un fel de student înzestrat și cu accent străin și cu o pereche de ochelari cocoțați deasupra unui zâmbet.

- Ce înțelegi prin „medievală“? întrebă Galan.

— Vorbesc despre o lume în care prăpastia dintre bogați și săraci este la fel de adâncă precum șanțurile cu apă ale unui castel fortificat, o lume incultă, însângerață de războaiele religioase, condusă de caste, o lume în care viața omenească nu are decât valoarea servilității ei.

- Așa vezi epoca noastră?
- Ne-am reîntors la Evul Mediu.
- De atunci, a fost inventată și democrația.
- Dar ce-a rămas din ea? Națiunile au fost înlocuite de conglomerate economice. Cei care dețin cu adevărat puterea n-au obținut-o prin alegeri.
- Teoria complotului?
- Nu este vorba nici despre o teorie, nici despre un complot.
- Acesta e subiectul tezei tale?
- E subiectul preocupărilor mele. Lumea regresează, iar asta mă privește și pe mine, cel puțin atâta vreme cât îmi doresc să am copii.
- Ar trebui să faci politică.
- Mă aflu în cel mai potrivit loc pentru așa ceva.
- Într-un muzeu?
- Locul unde sunt luate deciziile importante nu e departe de aici, nu-i așa?

- Ai dreptate.
- Ai vizitat vreodată Casa Albă?
- Da.
- Merită osteneala?
- Pentru o stagiară, da.
- Oo, sunt impresionat! O înlocuiești pe Monica Lewinsky?
- Nostim, n-am ce zice!
- Ce fel de stagiu faci?
- Particip la decizii.
- O stagiară, consilier al președintelui?
- Sunt o profesionistă, am un tată influent, iar președintele mă apreciază.

LIBRIS

We know
books

– Am nimerit bine.

– De ce?

– Ca să-mi transmit ideile.

– Nu pe mine trebuie să mă convingi, ci pe președinte.

– Dacă te-am convins pe tine, e un început bun.

– Prin urmare, faci politică.

– În nici un caz. Nu cred în utopia de a schimba lumea.

Dimpotrivă, mă feresc de ea. Mă refugiez în artă. Sunt student la Beaux-Arts, la Paris.

– Așadar, ești francez.

– Și, mai ales, împătimit al picturii. National Gallery of Art adăpostește niște comori pentru care merită să te deplasezi să le vezi. Cum ar fi *Moartea și avarul*, în fața căreia stăteai de zece minute.

– Vin mereu aici în pauza de prânz. Și încă nu m-am săturat să le privesc.

– Închipuie-ți de cât timp și de cât geniu a fost nevoie pentru realizarea celor 30 000 de opere din acest muzeu. Merită cu prisosință să-i consacri câteva vizite.

În mintea lui Galan încolți o îndoială:

– Știi dinainte că sunt consilieră la Casa Albă, nu?

– Cum aș fi putut ghici? Ai cel mult 25 de ani și arăți trăsnet, pe când în anturajul prezidențial vezi mai degrabă fosile.

– De ce ai intrat în vorbă cu mine?

– Cred că e limpede. Când te-am zărit, am uitat de minunățiile din jur. Mi-am încercat norocul cu replica aceea impresionantă pe tema lui Bosch. A mers. Nu cred că e prima dată când cineva încearcă să intre în vorbă cu tine.

– În general, bărbații o fac într-un mod mult mai convențional.

– Hai să terminăm vizita împreună! Până la ce oră ești liberă?

Galan se uită la ceas.

– Trebuie să plec. Îmi pare rău. Rămâne pe altă dată.

El o însoțește până la ușă.

– Ne mai vedem?

– Când?

Întrebarea ei îl luă prin surprindere. Se așteptase la un refuz.

– Păi... diseară?

– În seara asta mă întâlnesc cu iubitul meu.

– Ce tip norocos!

– Eu sunt cea norocoasă.

– În cazul acesta, nu mai am ce spune.

– Mi-a făcut plăcere să discut cu tine.

– Despre pictură sau despre politică?

– Despre politică.

– Împărtășești punctul meu de vedere?

– Tu îl împărtășești pe cel al tatălui meu.

– Va trebui să-l cunosc.

– E mai greu să te întâlnești cu el decât cu președintele.

– Nici măcar nu-ți știu numele mic.

– E un secret de stat.

– Ah!

– Glumeam. Mă numesc Galan.

– Drăguț nume!

– Vine din galeză. Înseamnă „luminiță”.

– Pe al meu ți-l spun și fără să mă întreb: Sébastien.

Galan se strămbă.

– Nu-ți place?

– Uite ce-i afară!

Ploua. Sub un cer ieșit parcă de sub penelul lui El Greco, juvoaie de apă loveau East Building.

– N-ai de ce să intri în panică, zise Sébastien. Ai umbrelă?

– N-am bănuț că vremea se va schimba. Ai mașină?

– Nu, dar ia haina mea. O să mi-o înapoiezi mai târziu.

În hol, un individ masiv, cu mutră de boxer, vorbea la un celular prea mic pentru mâinile lui mari. O femeie tânără, care părea sud-americană, intră valvârtej. Își stoarse pletele lungi pe podea, lângă ușă, descoperind un chip care ar fi inspirat-o

pe Frida Kahlo¹. Un taxi își lasă clientul în fața intrării muzeului. Fără să-și poată da seama de ce, Sébastien simțea că ceva din scena aceea nu era în regulă.

– Dă-mi drumul, spuse Galan, pe care francezul o ținea încă de braț.

– Doar n-ai să dai bani pe taxi ca să faci 500 de metri!

Ea intră în taxiul rămas liber. Vehiculul demară, stârnind două jerbe de apă. Privind în urma ei, Sébastien își aminti că uitaseră să stabilească o nouă întâlnire. Se repezi afară. Traficul aglomerat și semaforul erau de partea lui. Sprintă pe carosabilul alunecos al Constitution Avenue și se ciocni de portbagajul taxiului. Se agăță de mânerul portierei și o deschise. Pe bancheta din spate nu era nimeni.

3

Geamurile zdrăgănită lovindu-se de perete. O rafală de vânt și ploaie pătrunse în încăpere. Sylvie își scoase ochelarii și se ridică din fața calculatorului ca să închidă fereastra. Încercând să-și dea seama ce anume stârnise curentul acela, observă că preșul de la intrare era ud. Cineva intrase în casă. Auzi mergând televizorul, deși îl închisese după ce se uitase la știri pe CNN. Sylvie vâri mâna în suportul pentru umbrele. Ascunsese acolo un pistol Beretta, după ce fusese agresată de un fost pacient care ieșise din azil. Trase piedica și armă pistolul, lipindu-se cu spatele de perete. Respiră adânc, apoi se năpusti în mijlocul livingului așa cum era, doar în chiloți și maieu, cu arma ațintită către bărbatul așezat pe canapea, care se uita la un meci de fotbal.

– La dracu', Sylvie, m-ai speriat!

– Ce cauți aici?

Fostul ei soț începu să-i explice, poticnindu-se în cuvinte:

– Tu ai antenă de satelit, aveam cheile, e un meci important, credeam că dormi, n-am vrut să te trezesc...

– Credeam că ți-am spus clar: fiecare cu casa lui.

– N-ai putea să lași jos pistolul ăla?

– Îți salți fundul de pe canapea, îmi dai chiar acum rându-l ăla de chei și o iei, fără mișcări brusțe, spre ușă.

– Ești la fel de țicnită ca și amărății pe care-i urmărești, Sylvie, vai de capul tău...

– De asta m-ai și părăsit, nu?

– Putem rămâne în relații bune.

– Mai ales când se joacă un meci important! Sunt singura din Bruxelles care prinde Eurosportul, de îndrăznești să apari aici în toiu! nopții?

– Era și un prilej să ne regăsim unul pe celălalt.

– Du-te să mă regăsești în altă parte.

– Vrei să-ți refaci viața la 51 de ani?

– Mulțumesc că-mi amintești ce vârstă am. Afară!

Alain se execută fără tragere de inimă. Trecând pe lângă ea, făcu o ultimă tentativă. O otheadă piezișă pe sub sprânceana înălțată, menită să reinvie în Sylvie ceva din flacăra de odinioară. Eșec total. Renunță la aerul seducător și ieși, mergând de-a-ndăratelea, cu țeava armei sub bărbie.

Sylvie încuie ușa, își turnă un pahar de whisky și se așeză pe canapea. În fața ei alergau după o minge miliardari în șorturi sponsorizați de un hipermarket. Mișcărilor lor erau comentate de o pereche de ziaristi surescitați. Trecu pe CNN. Statele Unite se pregăteau să ratifice Protocolul de la Kyoto. Telefonul sună. Se uită la ceas: 12.46.

– Alo!

– Sunt Christian, te-am trezit?

Comisarul Taillandier. Îl liniști:

¹ Frida Kahlo (1907–1954) – pictoriță mexicană în opera căreia se combină expresionismul și suprarealismul (n.tr.)

– Numai atunci când nu vor mai exista psihopați voi dormi liniștită și ai risca să mă trezești la ora asta.

– Atunci când nu vor mai exista psihopați, am să te sun la ore decente și numai ca să aflu ce mai faci.

– E drăguț ce spui, mai ales că vine din partea unui fost iubit.

– Nu-mi place cuvântul ăsta, „fost“.

– Cum mai merg treburile la Paris?

– Îți simțim lipsa.

– Cazul Annabelle Domange?

– Exact.

– Chiar la el lucram.

După ce făcuse o călătorie de la Bruxelles la Paris și înapoi, Sylvie Bautch încerca să-și compare datele cu cele de la locul dispariției, pe care o cercetase.

– Sper că ai ceva, zise Taillandier. Am fost convocat pentru mâine la Élysée.

– De președinte?

– Miroase a afacere de stat.

– Am găsit luna trecută, în Franța, douăsprezece cazuri de dispariție a unor femei tinere care n-au mai fost regăsite.

– Și ce concluzie ai tras?

– Nici una. În schimb, mi-ai dat un amănunt important.

– Care anume?

– Dispariția lui Annabelle îl preocupă pe președinte.

4

Taillandier străbătu curtea palatului Élysée sub razele soarelui care apăruse, în sfârșit. Un portar îl conduse până la biroul conducătorului statului. Era pentru prima oară când se afla în apropierea președintelui. Și tot pentru prima oară când îl vedea stânjenit, tras la față, cu cravata strâmbă, împrăștiind un miros puternic de tutun.

– Ia loc, comisare! Vrei ceva de băut?

– Nu, mulțumesc, domnule președinte.

Șeful statului se ridică și se rezemă de marginea biroului, cu brațele încrucișate. Întrevederea părea din ce în ce mai puțin oficială.

– Te-am chemat aici ca să-mi vorbești despre Annabelle Domange.

Taillandier îi recită rezumatul raportului:

– Annabelle Domange, funcționară la Ministerul Mediului, a fost răpită acum zece zile, la ora 21.45. Îi invitase la masă pe câțiva colegi de la minister, împreună cu soțiile. Conform declarațiilor lor, coborâse să-și plimbe câinele, dar nimeni nu a văzut-o ieșind din clădire. Nu a fost cerută nici o răscumpărare.

– Belgianca aceea care face profiluri ce spune?

– Încă nu avem dovezi că ar fi vorba despre o răpire. E un caz neobișnuit.

– Asta e limpede.

– Nimeni n-a văzut-o ieșind. Nici măcar portăreasa n-a remarcat nimic, și asta este foarte ciudat.

– Annabelle putea fi sechestrată de vreun vecin.

– Interogatoriile și perchezițiile n-au avut nici un rezultat.

Au fost aduși chiar și câini polițiști.

– Ați cercetat subsolul, garajele?

– Nu există altă ieșire decât ușa de la intrarea în hol. Deși nu înțeleg cum ar fi fost posibil, am totuși impresia că a trecut pe acolo.

– Ce te face să crezi asta?

– Câinele zgăria ușa aceea de parcă ar fi vrut să-și urmeze stăpâna.

– Ce ipoteză propui?

– Sylvie Bautch verifică acum dacă au mai existat cazuri similare în ultimele săptămâni.